

community

The New Apostolic Church around the world

04/2022/LT

Ta pati dovana, ta pati galimybė

Leidyklos skiltis
Dievas kuria naujus dalykus

Pamaldos
Kartu statyti naują šventovę

Bažnyčios mokymas
Tarnystės suvokimas

New Apostolic Church
International

■ Leidyklos skiltis

- 3 Dievas kuria naujus dalykus

■ Pamaldos

- 4 Kartu statyti naują šventovę

■ Vaikų kampelis

- 10 Jėzus laimina vaikus
- 12 Svečiuose pas Amber ir Eleną Makajaus mieste (Australija)

■ Doktrina

- 14 Tarnystės suvokimo apžvalga

■ Regioninė dalis

- 18 Vieni kitus myli taip, kaip aš juos myliu

Dievas kuria naujus dalykus

Viešpats kuria naujus dalykus. Per Šventąją Dvasią jis taip pat kuria naujus pažinimus, veda mus į tobulą Jėzaus Kristaus pažinimą.

Žinau, kad kai kuriems žmonėms tai kelia problemų. Jie tikėjo kažkuo metų metus, apie tai buvo pamokslaujama metų metus, o dabar tai yra kitaip, naujai.

Bet – kas dabar svarbiau: tai, kuo tikėjai arba sakei, arba skelbei, arba girdėjai metų metus, ar tai, kas ateina iš Šventosios Dvasios ir priartina tave prie Jėzaus Kristaus?

Mieli broliai ir seserys, nebūtinai norime kažko laikytis vien todėl, kad tuo tikėjome ir apie tai girdėjome daugelį metų. Nesvarbu net, ar tai buvo neteisinga, ar teisinga.

Vienintelis klausimas, kurį reikia sau užduoti: ar ši nauja mintis priartins mane prie Jėzaus? Ar tai dar geriau atitinka jo požiūrį?

Jei tai priartina mane prie Viešpaties, aš einu šiuo keliu ir įsisavinu šį naują pažinimą. Jei tai ne pagal Dievo valią ir tai atitolina mane nuo Jėzaus Kristaus, tada aš nenoriu šios naujos minties.

Nuotrauka: tarptautinė NAB

Bet kai tai ateina iš Šventosios Dvasios, šis naujas pažinimas veda į išganymą, palaiminimą, išrinkimą ir dar labiau priartina prie Jėzaus Kristaus požiūrio. Taigi, priimkime šį pažinimą. Broli, sese, leisk tave vesti!

Su širdingais linkėjimais, Jūsų

Jean-Luc Schneider

Kartu statyti naują šventovę

Sekminių pamaldos vyko
Buenos Airių (Argentina)
centrinėje bažnyčioje.

Nuotraukos: INA Pietų Amerika

1. Korintiečiams 3,16

*Argi nežinote, kad jūs esate
Dievo šventovė ir jumyse gyvena
Dievo Dvasia?*

Mieli broliai ir seserys, esame dėkingi mūsų dangiškajam Tėvui, kad išklausė mūsų maldas ir sudarė galimybę švęsti Sekmines čia, jūsų tarpe. Mes to ilgėjomės; ir tiesiog nuostabu tai dabar patirti. Taip pat esame labai dėkingi, kad visi krašto apaštalai ir krašto apaštalų padėjėjai gali būti su mumis. Jų buvimas man – o gal ir jums – reiškia kažką ypatingo. Jie atstovauja visiems Dievo vaikams, visiems Naujosios apaštalų bažnyčios krikščionims visame pasaulyje.

Kartu jie veda bažnyčią visame pasaulyje ir per juos galime Dvasioje susijungti su visais broliais bei seserimis visame pasaulyje.

Kai galvoju apie Dievo tautą visame pasaulyje, atkreipiu dėmesį, kad ji labai skirtinga. Dievo tautos tarpe yra didžiulė įvairovė. Pirmia, tikintieji gyvena skirtingose šalyse; ir žinote, kai kuriose šalyse yra saugumas ir taika, bet eilėje šalių yra didelis nusikalstamumas bei karai. Kai kurios šalys yra labai išsivysčiusios, kitos mažiau. Kai kurios šalys yra labai turtingos, kitos labai skurdžios. Tai turi įtakos mūsų brolių ir seserų gyvenimo sąlygoms, kurios tikrai labai skirtingos.

Mūsų bažnyčioje taip pat didelė įvairovė. Vienose šalyse turime milijonus narių, kitose gal tik keliolika. Yra Dievo vaikų, kurie priklauso didelei bažnyčiai, ir kitų, kurie yra vieniši ir izoliuoti. Pažvelgus į jų asmeninę, individualią situaciją, įvairovė tampa dar didesnė. Vieni labai sveiki, kiti nuolat serga. Yra vargšų ir yra turtingų žmonių. Vieni gyvena labai ilgai, o kitų gyvenimo trukmė labai trumpa. Vieni turi daug gabumų, sugebėjimų ir potencialo, o kiti mažiau. Didžiulė įvairovė.

Mes, kaip žmonės, negalime to paaiškinti. Būtų beprasmiška apie tai galvoti, nes atsakymo nerastume. Mes žinome tik tai, kad Dievas nori panaikinti šią neteisybę. Jis nori vesti visus žmones į naują kūrinių, kurioje nėra neteisybės; kurioje visi žmonės yra išlaisvinti nuo blogio, nuo mirties ir ligų. Tai viskas, ką mes žinome.

Per Sekminės švenčiame Šventosios Dvasios išliejimą – ir tai yra kažkas nuostabaus. Visi Dievo vaikai, atgimę iš vandens ir Dvasios, gavo tą pačią dovaną – Šventosios Dvasios dovaną. Per tai jiems atsirado galimybė, būti pakeistais į Kristaus būdą. Jiems buvo suteikta galimybė, įeiti į Dievo karalystę kaip pirmgimiams. Ir kiekvienas, kuris atgimė iš vandens ir Dvasios, gavo tą pačią Šventosios Dvasios dovaną. Jis turi lygiai tokią pat galimybę, tokį pat šansą, įeiti į Dievo karalystę kaip pirmgimis. Nesvarbu, kokiomis sąlygomis tu gyveni. Nesvarbu, ar tu sveikas ar ne, turtingas ar ne, gabus ar ne. Viskas, kas svarbu, tai yra tavo valia, būti pakeistam į Kristaus būdą. Jei esi pasiryžęs, kaip pirmgimis įeiti į Dievo karalystę, Dievas suteiks tau viską, ko reikia – kad ir kokios būtų aplinkybės. Tai yra didžioji Sekminių paguoda. Nesvarbu, kokiai bendruomenei priklausai,

kiek tau metų ir t.t. Pasiryškime įeiti į Dievo karalystę ir pasikeisti į Kristaus būdą. Aš jums sakau: jūs galite tai padaryti!

Per Sekminės švenčiame ir Kristaus bažnyčios gimtadienį. Kristaus bažnyčia tapo regima žemėje Sekminių dieną per tikinčiųjų, kurie buvo paženklinę Šventąją Dvasią, susirinkimą. Čia apaštalas Paulius palygina Kristaus bažnyčią su šventove. Tai Naujosios Sandoros šventovė. Paulius priduria, kad kiekvienas tikintysis yra akmuo, Dievo įdėtas į šį pastatą.

Esame raginami prisidėti savo gabumais ir jėgomis, kad Evangelija būtų skelbiama ir ateityje.

Senajame Testamente šventovė buvo Dievo buveinė žemėje. Izraelio tauta atėjo į šventovę susitikti su Dievu. Jie susirinko į šventovę susitikti, šlovinti ir padėkoti Dievui. Užpulti priešų jie rinkdavosi į šventovę ir šaukdavosi Dievo pagalbos. Jie taip pat ateidavo prašyti Dievo atleidimo ir aukojo, kad gautų atleidimą. Tai buvo Senasis Testamentas.

Naujajame Testamente bažnyčia yra Dievo šventovė. Bažnyčia yra tikinčiųjų, kurie yra pakrikštyti ir seka Kristumi, susirinkimas. Mes susirenkame į pamaldas, į Dievo vaikų bendrystę, kad susitiktume su Dievu. Kadangi žinome, kad sutinkame Dievą pamaldose, kartu šloviname jo vardą ir reiškiamo dėkingumą. Mes tai darome savo maldomis, per muziką, prisidedame savo gabumais ir darome gera savo artimajam. Tai taip pat yra būdas išreikšti dėkingumą Dievui: tarnauti vieni kitiems, daryti vieni kitiems gera. Jėzus pasakė: ką darysite mano broliui, mano seseriai, mažiausiam iš mano brolių ir mažiausiųjų mano seserų, darysite ir man (plg. Mt 25, 40). Taigi, tai puikus būdas išreikšti savo dėkingumą, kai susiburiame į Dievo vaikų bendrystę ir darome vieni kitiems gera.

Taip pat susirenkame prašyti Dievo pagalbos. Visų pirma prašome, kad jis išgelbėtų mus nuo blogio. Žinome, jei ateisime čia ir prašysime Dievo mums padėti, jis tai padarys. Tikrai galime ateiti pas savo dangiškąjį Tėvą ir pasakyti jam visus savo rūpesčius, susijusius su žemiškuoju gyvenimu. Mes juo pasitikime, jis yra mūsų Tėvas, jis žino, ko mums reikia – ir mums tai suteiks. Ir jei melsimės vieni už kitus, jis mus išgirs.

Tačiau svarbiausia mūsų malda tikrai yra: „Bet gelbėk mus nuo pikto; vesk mus į savo karalystę, į laisvę.“ Dievas atsakys į šią maldą. Jis jau dirba, kad išvaduotų mus nuo blogio.

Taip pat prašome Dievo atleisti mūsų nuodėmes. Kai kartu meldžiamės „Tėve mūsų“ malda, išpažįstame savo nuodėmes ir kartu meldžiamės, kad jis atleistų mums mūsų nuodėmes; kad jis atleistų mūsų brolio ir sesers nuodėmes. Dievas išklauskys ir šią maldą. O gražiausia yra tai, kad mums nereikia aukotis, kad gautume atleidimą. Mes turime Jėzų Kristų. Jis atnešė auką. Vieną kartą atnešė ir to pakanka. Jo auka amžinai galioja visiems žmonėms. Taigi, kai susirenkame, mums nereikia aukotis, kad gautume atleidimą. Susirinkę švenčiame Jėzaus Kristaus auką; ir šloviname Viešpatį už jo auką. Taip elgiamės švęsdami Šventąją Vakarienę. Reiškiamė savo dėkingumą. Jėzus Kristus atnešė auką; ji vis dar galioja; ji visada galios.

Tai yra teiginio, kad bažnyčia yra Naujosios Sandoros šventovė, prasmė. Mes susirenkame išreikšti dėkingumą

ir šlovę Dievui, melstis ir prašyti, kad jis padėtų mums ir mūsų artimiesiems; mes prašome jo mūsų nuodėmių atleidimo; ir švenčiame Jėzaus Kristaus auką.

Kiekvienas tikintysis yra akmuo, priklausantis šiai šventovei

Šventovė Senajame Testamente turėjo ir kitą reikšmę: Saliamonas norėjo parodyti ženklą statydamas šventovę. Jis norėjo užtikrinti, kad visi pagonys matytų, jog visagalis Dievas gyvena žemėje savo tautos tarpe. Taigi, šventovė buvo Dievo buvimo Izraelyje, taigi ir žemėje, ženklas. Kristaus bažnyčia yra Naujosios Sandoros šventovė. Taigi, bažnyčia taip pat yra ženklas, kad Dievas vis dar yra ir veikia žemėje.

Kai Paulius pasakė, kad kiekvienas tikintysis yra akmuo, priklausantis šiai šventovei, tai taip pat reiškia, kad kiekvienas bažnyčios narys yra Dievo buvimo žemėje ženklas. O tiksliau, kadangi tai yra Jėzaus Kristaus bažnyčia, kiekvienas tikintysis, kiekvienas krikščionis turėtų būti ženklas, kad Jėzus Kristus nėra tik figūra istorijoje; jis yra gyvas, jis yra žemėje ir veikia. Tu ir aš, broliai ir seserys, esame pašaukti būti regimu Dievo

Šventąją Vakarienę už mirusiuosius priėmė apaštalai Gerardo Zanotti ir Guillermo Canessa, kurie per šias pamaldas buvo išleisti į poilsį.

buvimo ir veikimo ženklų. Galime liudyti, kad Dievas gyvena mūsų širdyse. Jis nėra toli danguje, ir mes kartais nuo karto su juo pasikalbame. Ne, jis yra gyvas ir gyvena mano širdyje! Jis visada su mumis.

Kadangi taip yra, kad Dievas yra su mumis, kad jis gyvena mūsų širdyse, norime įtikti Dievui, o ne žmogui. Tai atrodo akivaizdu, bet taip nėra. Kai matai, kiek energijos žmonės įdeda bandydami įtikti kitiems žmonėms. Jie daro viską, kad būtų kaip kiti; atitikti vyraujančią nuomonę; pasakyti tiksliai tai, ką sako kiti; socialinėse medijose sulaukti keleto „patinka“ paspaudimų. Norima, kad tave priimtų kiti. Arba Biblijos kalba tariant: jie nori įtikti žmonėms. O kaip yra su Dievu?

Norime įrodyti, kad Dievas gyvena mūsų širdyse. Ir todėl mums visada bus svarbiau įtikti Dievui nei žmonėms. Taip pat turėtume būti įrodymu, kad Dievas gyvena ne tik mūsų širdyse, bet ir veikia bažnyčioje bei mūsų širdyse. Tai matoma per mūsų dvasinį tobulėjimą. Žinau, kad tai nieko naujo. Tai buvo skelbiama dešimtmečius ir šimtmečius.

Bet aš klausiu savęs, rimtai, o kaip dėl dvasinio tobulėjimo? Malonu girdėti: „Taip, mes ruošiamės Kristaus sugrįžimui, einame į bažnyčią, nešame savo aukas.“ Tačiau tada kyla vis tas pats klausimas: „Ar pasikeitėte? Kiekvienas gali sau

atsakyti. Prašau, negalvokit apie savo artimą. Pagalvokit apie save. Būsiu visiškai atviras: nesu patenkintas savo atsakymu. Turime dėl to dirbti. Yra tiek daug dalykų, kuriuos turėtume pakeisti, kuriuos galėtume pakeisti savo mąstyme, savo gyvenimo būde. Tam tikrose situacijose turėtume labiau pasitikėti Dievu. Su artimaisiais galėtume, turėtume elgtis kitaip. Yra dar daug ką nuveikti.

Būkime ženklai, kad Dievas veikia savo bažnyčioje ir mūsų širdyse. Atminkime, kad esame pasiryžę, būti pakeistais į Kristaus būdą. Dievas atlieka savo dalį; turime daryti savo dalį.

Kitas Dievo buvimo ženklas yra jo tautos vienybė. Jėzus Kristus meldėsi už Dievo tautos vienybę. Jam mokinių vienybė atspindėjo Šv. Trejybės vienybę. Jis troško, kad jo tauta būtų vienybėje, kaip jis ir jo Tėvas, kad parodytų, jog čia veikia Šv. Trejybė. Bažnyčia yra regimas Dievo buvimo ženklas; todėl mes dirbame ties Dievo tautos vienybe kaip vienu didžiausių jos ženklų. Ten, kur Dievas tikrai yra kaip Dievo, Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios vienybė, ten yra vienybė ir vienystė.

Visi esame pašaukti prisidėti prie bažnyčios, šventovės statybos. Tam tikra prasme esame atsakingi už šių bažnyčios statybų ateitį. Visi esame pašaukti savo gabumais

ir jėgomis prisidėti, kad Evangelija būtų skelbiama ir ateityje; kad Kristaus sugrįžimas būtų skelbiamas ir kitoms kartoms; kad ir ateityje būtų galima paruošti Kristaus nuotaką; kad tikintieji galėtų ir ateityje palaikyti ryšį vieni su kitais ir su Dievu. Kiekvienas pakrikštytasis yra pašauktas prisidėti. Žinoma, su skirtingais gabumais ir gebėjimais; mes netgi turime skirtingas atsakomybes. Bet visi reikalingi ir kiekvienas gali prisidėti. Tarnaukime Viešpačiui kartu. Ir papildykime vieni kitus savo gabumais. Tai bus naudojama iki Kristaus sugrįžimo.

Žinoma, mes negalime žmogiškai pastatyti šios bažnyčios, šios šventovės. Jei taip būtų, kiekvienas sakytų: „Man turi būti patogu. Noriu, kad bažnyčia būtų pastatyta taip, kad man patiktų. Nenoriu keisti savo nuomonės. Noriu, kad mane priimtų tokį, koks esu. Nenoriu keisti savo įpročių.“ Įsivaizduokite taip pastatytą bažnyčią. Tai būtų chaosas. Ne, Dievas sako: „Tu esi atsakingas už šventovės statybą, bet ji bus pastatyta pagal mano planą.“ Jo planas labai tikslus.

Dievo planas yra Jėzaus Kristaus Evangelija, apaštalu mokymas, kaip parašyta Biblijoje. Kai kalbu apie Bibliją, kyla daug klausimų. Daugelis žmonių remiasi Biblija, norėdami pagrįsti savo nuomonę. Biblija naudojama beveik viskam. Biblijoje visada galite rasti Žodį, patvirtinantį jūsų nuomonę. Jei norite ką nors nužudyti, galite perskaityti Bibliją ir rasti tinkamą priežastį tai padaryti. Šiek tiek perdedu, bet jūs suprantate, ką turiu galvoje.

Nenorime naudoti Biblijos tokiu būdu. Norime skaityti Bibliją Šventosios Dvasios šviesoje. Apaštalu tarnystė turi užduotį, aiškinti Bibliją Šventosios Dvasios šviesoje; mes visi gavome Šventosios Dvasios dovaną. Skaitydami ir aiškindami Bibliją, naudokitės jomis, o ne savo pažiūromis. Biblijos skaitymas Šventosios Dvasios šviesoje įkvepia meilę Dievui ir artimajam. Tada Biblijos skaitymas tampa labai naudingas. Nes jame yra meilės Dievui ir artimajam žinia. Ir atminkite: svarbiau patikti Dievui nei žmonėms.

Tokiu būdu prisidėkime prie šventovės statybos. Išnaudokime savo gabumus, gebėjimus, jėgas, energiją kartu, kad būtų skelbiama Evangelija, Kristaus sugrįžimas, būtų ruošiamas nuotaka ir Dievo vaikai galėtų bendrauti

Naujieji apaštalai Néstor Manzelli, Claudio Videla ir Pablo Basso

vieni su kitais ateityje. Žinoma, ši šventovė dar nebaigta. Ji vis dar statoma; o pažiūrėjus į statomą pastatą supranti, kad kažko vis dar trūksta. Regima mūsų bažnyčios dalis – gyvieji, gyvųjų sambūris – vis dar netobula. Prašau, nepergyvenkit labai dėl to! Tai visiškai normalu. Ji dar statoma. Svarbu ne matomų trūkumų suma, o tai, kaip mes juos sprendžiame. Bažnyčia negali būti tobula, kol ji yra žemėje. Tačiau su Dievo pagalba ir Šventosios Dvasios vedimu galime puikiai susidoroti su žmogaus netobulumais. Vėlgi, turėtume būti įkvėpti Šventosios Dvasios. Ji moko mus, kaip su tuo elgtis.

Kristaus sugrįžimo dieną jis paims tą bažnyčios dalį, kuri yra tam paruošta. Ji nebus tobula, bet jis padarys ją tobulą savo malone ir nuopelnais. Tik tada galėsime patekti į Dievo karalystę.

Šventovė bus galutinai įkurta naujojoje kūrinyje, kai visi, kurie tiki ir sekė Jėzumi Kristumi, visi, kurie buvo priimti Dievo, gyvens tobuloje ir amžinoje bendrystėje su Dievu. Kokia malonė! Mums nereikės ilgai laukti. Mes jau laukiame Kristaus sugrįžimo.

Po patarnavimų vyriausiasis apaštalas pasakė: Šventosios Dvasios galia nepriklauso nuo amžiaus. Ji veikia tiek jaunos, tiek vyresnius. Taip pat ši rytą turime dar vieną galimybę patirti Šventosios Dvasios galią.

Tada mes patirsime Šventosios Dvasios galią švęsdami Šventąją Vakarienę. Šventosios Dvasios galia ir veikimu galite priimti ne tik duoną ir vyną, bet ir Jėzaus Kristaus kūną bei kraują. Tai įmanoma tik dėl Šventosios Dvasios veikimo ir galios.

Mėgaujantis Šventąją Vakariene, priimant Kristaus kūną bei kraują, sutvirtėja mūsų bendrystė su Jėzumi Kristumi. Jis mums sako: „Imkite, tai aš! Matote? Aš myliu tave ir miriau už tave! Matai? Aš čia, aš su tavimi!

Matai? Noriu įvesti tave į savo karalystę ir noriu, kad būtum su manimi amžinai! Imk, tai aš!“ Tai stiprina bendrystę su Jėzumi Kristumi.

Priimdami Jėzaus kūną ir kraują, o kartu ir jo dieviškąją prigimtį, gauname ir jėgų viską įveikti. Galvokime apie tai, kaip galėtume pasikeisti. Ženkime dar vieną žingsnį savo dvasiniame tobulėjime. Tam jėgų įgyjame švenčiant Šventąją Vakarienę. Kai švenčiame Šventąją Vakarienę, esame susibūrę aplink Kristų, o tai stiprina mūsų bendrystę ir vienybę. Žinoma, mes esame labai skirtingi, bet esame bendrystėje Kristuje.

Ruošdamiesi nuodėmių atleidimui ir Šventosios Vakarienės šventimui, kartu meldžiamės: „Atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams“. Kai to meldžiame kartu, mes ne tik prašome mūsų nuodėmių atleidimo, bet ir prašome Dievo atleisti nuodėmes mūsų artimajam; ir tada mes išpareigojame atleisti savo artimajam. Tai du skirtingi dalykai. Viena vertus, mes prašome atleidimo savo artimajam, o tada taip pat norime patys jam atleisti. Žinau, kad kai kuriais atvejais labai sunku atleisti tam, kas padarė kažką tikrai baisaus. Kai kurie tada išsigąsta ir sako: „Ar Dievas man atleis, jei aš negaliu atleisti?“

Vyriausiasis apaštalas Leber dažnai sakydavo, kad svarbu bent jau būti pasiruošusiu atleisti. Taigi nesijaudinkite, jei tai užtruks. Dievas matys jūsų pastangas atleisti artimajam.

Bet tada iškyla dar kitas aspektas: mes meldžiamės ir prašome Dievo atleisti mūsų artimajam. Tai yra truputį kas kita. Broliai ir seserys. Jei dar nesugebate atleisti savo artimajam, prašau bent žengti pirmą žingsnį ir paprašyti Dievo tai padaryti! Atsakykite minties, kad Dievas turi jį nubausti, kad Dievas jį pasmerks. Melskimės: „Prašau, Dieve, aš negaliu atleisti, bet prašau, atleisk jam!“ Esu įsitikinęs, kad tai pirmas, lemiamas žingsnis link gebėjimo atleisti savo artimajam. Šventosios Dvasios galia galite žengti šį žingsnį.

ESMINĖS MINTYS

Kristaus bažnyčia yra tikinčiųjų, kurie yra pakrikštyti ir seka Kristumi, susirinkimas. Mes norime būti matomu ženklu, kad Dievas yra ir veikia žemėje bei mūsų širdyse; ir mes esame pašaukti padėti statyti bažnyčią. Tai darome pagal Dievo planą, pagal Jėzaus Kristaus Evangeliją.

Vieni kitus myli taip, kaip aš juos myliu

Nuotrauka: Lietuvos NAB

Krašto apaštalas R. Storck pamaldose Klaipėdoje
Prie altoriaus patarnauja apaštalas D. Diniz

Krašto apaštalas R. Storck kartu su grupe apaštalų iš Vokietijos, Prancūzijos, Portugalijos liepos 15 d. atvyko į Lietuvą iš Latvijos, kur liepos 14 d. Rygoje laikė pamaldas.

Klaipėdos bažnyčioje liepos 17 d. krašto apaštalas laikė pamaldas Žodžiu iš Biblijos: „Tuomet Viešpats paklausė Kainą: „Kurgi tavo brolis Abelis?“ – „Nežinau! Argi aš esu savo brolio sargas!“ – jis atsakė“ (Pradžios knyga 4, 9). Pamaldose dalyvavo broliai ir seserys iš Lietuvos NAB bendruomenių. Krašto apaštalą lydėjo septyni apaštalai – Dimitrios Diniz, Jeannot Leibfried, Thorsten Zisowski, Wolfgang Schug, Gert Opdenplatz, Stefan Pöschel, Franz – Wilhelm Otten, vyskupas Artūras Strelčiūnas, krašto vyresnysis Andrejus Andrijanov, krašto evangelistai – Antons Konošonoks ir Darius Ezerskis.

Pamaldų pradžioje apaštalas Rainer Storck pasakė: „Mieli broliai ir seserys, miela bendruomenė, didelis džiaugsmas, kad mes kartu šiandien ryte galime išgyventi šias pamaldas.

Norėtume padėkoti jums, kad atvykote. Ir ypač mūsų broliams bei seserims, kurie atvyko autobusais ir jau nukeliavo nemažą kelią. Taip pat norime pasveikinti ir visus brolius bei seseris, kurie yra prisijungę transliacijos dėka, nuoširdžiai jus kviečiame, jūs taip pat priklausote prie šios bendruomenės šiandien ryte.“

Krašto apaštalas priminė, kad „mes taip pat esame kviečiami, kaip bendruomenė, ir kaip kiekvienas atskirai, metų šūkį „Bendrystė Kristuje“ pripildyti gyvenimu...“ Vyriausiasis apaštalas kalbėjo, kad „bendrystė Kristuje reiškia taip pat ir tai, jog mes bendruomenėje, šeimoje mąstyjume peržengdami kartų (generacijų) ribas. „Bendrystė Kristuje“ reiškia mąstyti plačiau, nei tik apie savo kartą: įsijausti į kitą, bandyti jį suprasti ir galbūt pasidomėti, kaip jam sekasi... Ir būtent apie tai kalbama šios dienos Biblijos Žodyje.“

Abelio ir Kaino situaciją apaštalas palygino su nūdienos aktualijomis. „Panašią elgseną matome ir šiais laikais“,–

LNAB bendruomenė krašto apaštalo pamaldose

Prie altoriaus patarnauja
apaštalas G. Opdenplatz
Prie altoriaus patarnauja
apaštalas S. Pöschel

kalbėjo krašto apaštalas R. Storck. – „Čia nekalbame apie tai, kad vienas kitą užmuša. Bet kalbame apie tai, kad vis labiau fokusuojamasi į save. Pamatoma, kad kitam geriau sekasi, kad jis labiau vertinamas, labiau mylimas nei aš. Ir dėl to pavydima. Todėl tampa neįmanomas artimas ryšys su savo broliu, su savo sese, nes jaučiamasi atstumtuoju. Jei ši minčių spiralė nenutraukiama, kyla ginčai ir pykčiai. Bet mes, kaip krikščionys, galime tam pasipriešinti. Jei pažvelgiame, ką daro Viešpats Jėzus tokiose situacijose, tai mums padeda. Daugelyje vietų jis yra sakęs, jog visi Mozės įsakymai yra svarbūs ir jų reikia laikytis. Bet vienas įsakymas yra svarbiausias iš visų: mylėti Dievą labiau už viską, o savo artimą kaip patį save. Tai reiškia, linkėti savo artimajam to, ko patys trokštame. Aš linkiu, kad jam gerai sektųsi ir kad man gerai sektųsi. Aš nesu abejingas tam, kaip jam sekasi. Neturi kilti mintis: „Man reikia rūpintis savimi, neturiu laiko galvoti, kaip kitam sekasi, man neįdomu!“ O Jėzus žengia dar toliau. Jisai kalba apie tai, ką reiškia būti Jėzaus mokiniu. Evangelijoje perskaityti ir apie tai kalbėti yra gerai, bet to neužtenka.

Jėzus sako: „Mano mokinių požymis yra tas, kad jie tarpusavyje, kaip žmonės, vieni kitus myli taip, kaip aš juos myliu.“ Tokia yra Jėzaus žinia. Bet dabar reikia mums tai įgyvendinti praktiškai – gyvenime.“

Pamokslą krašto apaštalas užbaigė sakydamas, kad „mūsų užduotis ‚bendrystė Kristuje‘ yra ta, kad mes vieni kitų atžvilgiu elgtumėmės su meile net ir ten, kur atrodo yra sunku, ir taip išpildytume Kristaus įsakymą.“

Prie altoriaus patarnavo apaštalas D. Diniz iš Portugalijos, G. Opdenplatz ir S. Pöschel iš Vokietijos. Pamaldose giedojo LNAB jungtinis choras, vadovė A. Kolakauskienė, klarnetu grojo ganytojas poilsyje B. Jomantas.

JĖZUS LAIMINA VAIKUS

PAGAL MATO 18,1-5

Vieną dieną žmonės atveda savo vaikus pas Jėzų. Jie nori, kad jis juos palaimintų.

Mokiniai stengiasi atitraukti vaikus nuo Jėzaus. Jie mano, kad Jėzų jie vargins. Jie galvoja, kad vaikai trukdys Jėzui, nes

nežino, kaip Jėzus myli vaikus. Jėzus mato, kad mokiniai nori išvesti vaikus. Jis sako: „Leiskite vaikams ateiti pas mane.

Nestabdykite jų. Nes jų yra dangaus karalystė.“

Tada jis uždeda rankas ant vaikų ir juos laimina.

Kitą kartą Jėzaus mokiniai nori sužinoti, kas gi didžiausias dangaus karalystėje.

Tada Jėzus pašaukia vaiką, pastato jį į vidurį ir sako: „Jeigu

neatsiversite ir nepasidarysite kaip vaikai, neįeisite į dangaus karalystę. Kas pasidarys mažas, kaip šis vaikelis, tas bus didžiausias dangaus karalystėje.“ Toliau Jėzus sako: „Kas priima tokį vaikelį dėl manęs, tas mane priima, o kas papiktintų vieną iš šitų mažutėlių, kurie mane tiki, tam būtų geriau, kad jis būtų paskandintas jūros gelmėje.“

Neniekinkit vaikų! Nes jų angelai danguje visuomet regi mano dangiškojo Tėvo veidą. Mano Tėvas danguje trokšta, kad kiekvienas iš vaikų būtų išsaugotas.“

SVEČIUOSE PAS AMBER IR ELENA MAKAJAUS MIESTE (AUSTRALIJA)

G'day, how are you? (Laba diena, kaip sekasi?) – taip sveikinamės su jumis. Esame Elena ir Amber. Mums šešeri metai, esame pusseserės ir gimėme čia, Australijoje.

Mūsų mamos – seserys, jos prieš 15 metų su šeimomis emigravo iš Vokietijos į Australiją. Štai nuotrauka, kurioje mes su broliais ir seserimis: abi stovime gale, priešais – ketverių Kristina, trejų Natanas ir dvejų Džekas.

Australija yra žinoma dėl savo nuostabios gyvūnijos. Čia matote mus su kengūra ir koalomis. Daugelis žmonių mano, kad koalos yra lokiai, tačiau jos yra sterbliniai gyvūnai ir jų kvapas nėra toks malonus, kaip atrodo.

Gyvename prie jūros ir mums patinka, kad net žiemą galime statyti smėlio piliis ir skraidinti aitvarus. Nes čia maloniai šilta. Be to yra tiek daug ką atrasti: krabai, mažos žuvelės, moliuskai, koralai. Prieš kelias savaites net matėme rają! Žiemą nuo kranto galima stebėti kuprotuosius banginius; tai išties nuostabu.

Mūsų bendruomenę Makajaus mieste sudaro apie 60 brolių ir seserų. Štai mūsų, sekmadieninės mokyklos vaikų, ir krašto apaštalo Peter Schulte, kilusio iš mūsų bendruomenės, nuotrauka.

Oras čia paprastai yra gražus, todėl sekmadieninės mokyklos išvykose daug veikiame lauke.

Mėgstame valgyti australiškas dešreles ir pyragėlius – tai sluoksniuotos tešlos pyragėliai, įdaryti mėsa. Bet labai patinka ir vokiška virtuvė. Mums ypač skanūs senelių gaminti švabiški makaronai ir sūrūs riestainiai.

Ši nuotrauka daryta, kai su pusbroliais, pusseserėmis ir seneliais buvome drauge.

Nuotrauka: Björn Renz

Tarnystės suvokimo apžvalga

„Naujosios apaštaly bažnyčios suvokimas apie dvasinę tarnystę“: taip vadinasi 32 puslapių mokomoji medžiaga, kuri neseniai pasiekė tarnybos brolius – čia pateikiamos svarbiausios informacijos ištraukos visiems besidomintiems.

Tarnystė ir pareigos yra bažnyčios gyvenimo dalis; be jų bažnyčia negali atlikti savo užduoties patikimai liudyti Kristų. „Dvasinė tarnystė yra per ordinaciją suteiktas įgaliojimas, palaiminimas ir pašventinimas tarnystei Kristaus bažnyčioje. Ji atliekama Šventosios Dvasios galia“ (Naujosios apaštalų bažnyčios katekizmas (KNK) 7.1).

„Nepriklausomai nuo tarnystės Kristaus bažnyčioje yra įvairių pareigų Evangelijos skelbimui ir tikinčiųjų gerovei, kurios gali būti atliekamos ir be ordinacijos“ (KNK 7.1). Todėl ordinacija nebūtina, norint imtis užduočių bendruomenėje ir bažnyčioje. „Taip pat nepriklausomai nuo tarnystės yra kiekvienam tikinčiajam skirtas kvietimas tarnauti Viešpačiui per sekimą paskui“ (KNK 7.1). Ši bendra tikinčiųjų kunigystė įgyvendinama Kristaus sekimu žodžiais ir darbais.

Dvejopa prigimtis

Visų konfesijų krikščionys tiki ir išpažįsta, kad Jėzus Kristus turi dvejopą prigimtį: jis yra „tikras žmogus ir tikras Dievas“ (KNK 3.4). Jei Jėzaus asmuo ir jo elgesys yra pavyzdys bažnyčiai ir visiems, kas su ja susiję, tai logiška, kad bažnyčios doktrina ir sakramentų doktrina yra glaudžiai susiję su dvejopos prigimties doktrina.

„Kristaus bažnyčia taip pat turi paslėptąją arba neregimąją pusę ir regimąją arba apreikštąją pusę. [...] Paslėptoji bažnyčios pusė, kaip ir Jėzaus Kristaus dieviškoji prigimtis, galiausiai yra neapsakoma, tačiau jos buvimas gali būti suvokiamas išganingame sakramentų ir Dievo Žodžio veikime. [...] Apreikštoji Kristaus bažnyčios pusė, kaip ir žmogus Jėzus, turi dalį visuotinėje žmonijos istorijoje. Tačiau priešingai nei jis, jame veikiantys žmonės yra pavaldūs nuodėmei. Dėl šios priežasties bažnyčioje taip pat galima atrasti nesusipratimų, klaidingų kelių ir paklydimų, būdingų žmonijai“ (KNK 6.3). Dvejopos prigimties doktrina taip pat turi lemiamos reikšmės tarnystės suvokimui. Tai turėtų būti aiškiai nurodyta, remiantis tarnystės ir asmens santykių nustatymu.

Tarnystė ir asmuo

Naujajame Testamente (NT) Paulius yra puikus asmens ir tarnystės, asmeninio gyvenimo ir visuomeninio darbo vienybės pavyzdys. Apaštalas gali kalbėti apie asmens ir tarnystės vienybę, nes yra pripildytas tikėjimo Kristumi, eina Kristaus pėdomis – net ir dalijimosi jo kančia prasme – ir yra ištikimas Evangelijai.

Penktasis tikėjimo straipsnis kalba apie tai, kad Dievas „išrenka žmones į tarnystę. Todėl tarnystė nėra žmogaus ir galiausiai net ne bendruomenės kūrinys, o Dievo dovana jo bažnyčiai (KNK 2.4.5). Išrinktųjų „taip“ jų išrinkimui įvyksta tada, kai žmogus priima dieviškąjį išrinkimą ir stengiasi būti jos vertas visu savo asmeniu. To asmens turimi geri gebėjimai ir savybės ordinacijos metu paskiriami tarnystės vykdymui. Kartu tampa aišku, kad ordinacija nėra susijusi su naujų gabumų perdavimu.

KNK 7.6.3 skirsnyje – kai apie apaštalą kalbama kaip apie „pagalbininką jūsų džiaugsmui“ arba „pavyzdžiu bendruomenei“ – nurodomi tarnystės atskaitos rėmai: būtent bendruomenė. Prielankumas bendruomenei gali būti sėkmingas tik tada, jei tarnystė ir asmuo, tarnystės atlikimas ir gyvenimo būdas yra suderinti, abu lygiuojasi į Jėzų Kristų.

Išardoma vienybė

Tarnystė ir asmuo sudaro vienybę – kaip žmogus ir Dievas Jėzuje arba regima ir neregima bažnyčia, arba kaip duona ir vynas su Kristaus kūnu bei krauju. Tačiau ši vienybė nėra tobula, jai pavojų kelia ir ji tampa trapi dėl asmens nuodėmingumo. Nors tarnystę priima asmuo ir asmuo yra atsakingas už tinkamą savo tarnystės atlikimą, ji visada sutelkta į bendruomenę ir turi ten savo vietą.

Ordinacijos į dvasinę tarnystę aktas taip pat nurodo doktriną apie dvejopą Kristaus prigimtį: amžinojo Žodžio dieviškoji prigimtis susijungia su žmogiškąja prigimtimi, kai ją sukuria Šventoji Dvasia. Ordinacijos metu tarnystė, kuri yra šventa ir suteikiama Šventosios Dvasios galia, susijungia į bendrystę su nuodėmingu žmogumi.

Tarnystė netampa žmogaus nuosavybe, ji taip pat nėra neišdildomas įspaudas žmogui, o yra ir lieka Kristaus dovana, kuria Jėzus Kristus disponuoja, kurią jis suteikia arba ją atšaukia. Galimybė atskirti ar atšaukti tarnystę nuo asmens yra faktinė pasekmė, nes ordinacija mūsų bažnyčioje nėra suvokiama kaip sakramentas.

Tarnystės aspektai

Tarnystė priimama ordinacijos metu – tai yra suteikiant įgaliojimą, palaiminimą, pašventinimą. Tarnybos broliui tarnystė kyla iš Jėzaus Kristaus ir jam perduodama per apaštalo atliekamą ordinacijos veiksmą, kuris, dar kartą pabrėžiant, nėra sakramentas. Žmogus per Šventąją Dvasią

gauna kažką, kas viršija jo galimybes ir gebėjimus.

Kaip ir visa bažnyčia, tarnas priklauso nuo Šventosios Dvasios apsisireiškimo ir turi melstis dėl jos veikimo atliekant tarnystę. Šventoji Dvasia ne tik įgalina tarną būti vertu savo užduoties, bet jis tampa veiksmingas savo tarnystės įgaliojime, nesvarbu, ar ji būtų sakramentinio, pamokslavimo ar pastoracinio pobūdžio.

Dvasinė tarnystė viena vertus yra tarnavimas Dievui, kita vertus, ir tarnavimas žmonėms. Šiuo atžvilgiu tarnystės atlikimas grindžiamas dvigubu meilės įstatymu. Tarnavimas Dievui – tai šlovinimas ir garbinimas, Dievo gerų darbų skelbimas. Tarnavimas artimajam yra, viena vertus, sielovadinis rūpestis ir palaikymas bendruomenės nariams, o kita vertus, pastangos suteikti šį rūpestį ir palaikymą kiekvienam.

Tarnystė ir įgaliojimas

Graikiškas žodis, reiškiantis įgaliojimą „exousia“, Naujajame Testamente turi skirtingas reikšmes. Jis žymi įgaliojimą, kuriuo Jėzus moko, atleidžia nuodėmes ir daro stebuklus, taip pat mokiniams suteiktą įgaliojimą išvaryti demonus, suteikti Šventosios Dvasios dovaną rankų uždėjimu ir apskritai apaštališką įgaliojimą. Mokinių įgaliojimas, kaip rodo Naujojo Testamento tekstai, tiesiogiai priklauso nuo Jėzaus, kaip ir jo įgaliojimas tiesiogiai priklauso nuo Tėvo. Tarnystės – karalius, kunigas, pranašas – kurias vykdo Jėzus Kristus, yra iš Dievo išeinančio įgaliojimo išraiška, ir taip pat tarnystės kategorijos. Jėzus yra pasiuntinys, kuriam Dievas suteikė atitinkamų galių.

Taigi, apaštalų tarnystė dalyvauja Jėzaus Kristaus suteiktame įgaliojime. Kitų tarnų įgaliojimai kyla iš apaštalų tarnystės įgaliojimo.

Tarnysčių atsiradimas

Tarnystės ir bendruomenės išeities taškas yra mokiniai, kurie vaikščiojo kartu su Jėzumi ir žodžiais bei darbais liudijo, kad jis yra Dievo siųstas. Iš šių mokinių Jėzus išsirinko dvyliką apaštalų. Tik dėl Šventosios Dvasios poveikio po Sekminių jie pasirodė su apaštališku įgaliojimu ir autoritetu.

Naujasis Testamentas neplėtoja tarnystės doktrinos. Ankstyvosios krikščionių bendruomenės nežino jokių visuotinai įpareigojančių ir struktūrizuotų oficialių nuostatų. Iš pradžių Jeruzalės bendruomenėje veikė tik apaštalai. Tada buvo pasitelkti padėjėjai vargšams, bendruomenėse turėję atlikti diakono tarnystę. Pauliaus

raštuose yra nuorodų apie tolesnę tarnystės raidą. Naujojo Testamento bendruomenei svarbesni buvo presbiteriai (vyresnieji) ir episkopai (vyskupai), kurie buvo bendruomenių vadovai.

Tarnystės nuostatai laikui bėgant

Pažvelgus į pastarojo šimto metų raidą, paaiškėja, kad bažnyčia ne kartą atsisakė tarnysčių arba steigė naujas. Apaštalų tarnystė per amžius buvo esminė apaštalų judėjimo dalis.

Iki pirmųjų XX amžiaus dešimtmečių Naujoji apaštalų bažnyčia laikėsi minties, kad bažnyčia būtinai turi turėti keturias tarnystes: apaštalo, pranašo, evangelisto ir ganytojo. Laiškas efeziečiams nenustato bendros ir amžinai galiojančios tarnysčių tvarkos. Remiantis šia išvada, keturių tarnysčių doktrina buvo pripažinta nepagrįsta.

Katekizme esanti tarnysčių tvarka paremta retesne tarnysčių tvarka, kilusia vyriausiojo apaštalo Johann Gottfried Bischoff laikais. Laikui bėgant tokių tarnysčių kaip pranašas ir bendruomenės vyresnysis buvo atsisakyta arba jos liko neužimtos. Taip yra ir su jaunesniojo diakono tarnyste.

Evangelisto, ganytojo, krašto evangelisto ir krašto vyresniojo tarnystės nebeskiriamos. Krašto apaštalų ir vyskupų tarnystės taip pat nebebus skiriamos. Tačiau sąvoka „krašto apaštalas“ bus ir toliau vartojama, būtent apaštalui, kuriam pavesta vadovauti krašto bažnyčiai. Sąvoka „vyskupas“ taip pat išliks ir bus vartojama apaštalo padėjėjui kunigui įvardinti.

Tarnystės įgaliojimas ir tarnystės pavedimas

Tarnystė apima ir tarnystės įgaliojimą, ir tarnystės pavedimą. Tarnystės įgaliojimas yra teologinio pobūdžio, tarnystės pavedimas – bažnytinio pobūdžio.

Tarnystės įgaliojimas yra Jėzumi Kristumi pagrįstas įgaliojimas, kurį apaštalas suteikė Šventosios Dvasios galia per ordinaciją, veikti ir kalbėti triasmensio Dievo vardu. Tarnystės įgaliojimas suteikiamas ordinacijos veiksmu. Jis nustoja galioti pateikus apaštalui atsistatydinimą, pašalinus iš tarnystės arba mirus.

Su tarnystės pavedimu tarnui suteikiama teisė ir pareiga vykdyti savo tarnystę pagal jam suteiktus tarnystės įgaliojimus erdvės ir laiko atžvilgiu apibrėžtose rėmuose.

Tarnystės pavedimas baigiasi pasikeitus atsakomybės sričiai, išėjus į poilsį, pateikus apaštalui atsistatydinimą, pašalinus iš tarnystės arba mirus.

Ordinacija, pavedimas, paskyrimas

Dabar galiojančiuose tarnystės nuostatuose vis aiškiau išryškėja trijų pakopų struktūra. Dvasinis įgaliojimas, priklausantis tarnystei, dabar aiškiau atskiriamas nuo pareigų, kurios turi būti atliekamos bažnytinėje organizacijoje.

Ordinacija yra iššventinimas į dvasinę tarnybą. Ją triasmensio Dievo vardu apaštalas atlieka rankų uždėjimu ir malda. Jos metu suteikiamas įgaliojimas, pašventinimas ir palaiminimas.

Ordinacijos metu diakonas įgyja įgaliojimą teisingai skelbti Žodį ir teikti Šv. Trejybės palaiminimą. Be šio įgaliojimo iššventintas į kunigo tarnystę kunigas dar įgyja įgaliojimą skelbti nuodėmių atleidimą, teikti Šventojo Krikšto vandeniu ir Šventosios Vakarienės sakramentus bei atlikti palaiminimo veiksmus. Be visų šių įgaliojimų iššventintas į apaštalų tarnystę apaštalas dar įgyja įgaliojimą teikti Šventojo Paženklino sakramentą ir ordinuoti tarnus.

Prenkant ordinuojamus tarnus, atsižvelgiama į tai, ar jie turi kompetencijų, reikalingų su atitinkama tarnyste susijusių pareigų atlikimui.

Tai, kad vyriausiasis apaštalas yra ordinuojamas, yra kažkas ypatingo, nes vyriausiasis apaštalas taip pat yra apaštalų tarnystės vykdytojas. Taip atsitinka todėl, kad vyriausiasis apaštalas, vykdydamas Petro tarnystę ir prisiimantis su ja susijusių raktų įgaliojimą, imasi vadovauti visai bažnyčiai.

Pavedimas yra pareigų, susijusių su dvasine tarnyste, kuri apima vadovavimą krašto bažnyčiai, kraštui ar bendruomenei, perdavimas. Ten gaunamas pašventinimas ir palaiminimas. Pavedimas nėra susietas su tarnystės veiklos laiku, bet baigiasi kartu su tarnyste.

Paskyrimas – tai dvasinių pareigų perdavimas tarnybos broliams arba pasauliečiams. Šioms pareigoms vykdyti

Nuotrauka: Marcel Felde

Leidykla

Leidėjas: Jean-Luc Schneider, Überlandstrasse 243, 8051 Ciurichas/Šveicarija

Leidykla Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Noi-Izenburgas/Vokietija

Redaktorius: Simon Heiniger

Apžvalga

- 02.10.2022 Evrē (Prancūzija)
- 13.10.2022 Taguihon (Filipinai)
- 15.10.2022 Cheneral Santosas (Filipinai)
- 16.10.2022 Tupi (Filipinai)
- 23.10.2022 Limburgo Provincija (Nyderlandai)
- 30.10.2022 Kylis (Šiaurės ir Rytų Vokietija)
- 06.11.2022 Indiana (JAV)
- 13.11.2022 Niurnbergas (Vokietija)
- 20.11.2022 Vintertūras (Šveicarija)
- 27.11.2022 Moldavija (Moldavija)
- 01.12.2022 Blumfonteinās (Pietų Afrika)
- 04.12.2022 Keiptaunas (Pietų Afrika)
- 11.12.2022 Vysbadenās (Vokietija)
- 28.12.2022 Amnevilis (Prancūzija)
- 25.12.2022 bus patikslinta, kuriame mieste (Prancūzija)

New Apostolic Church
International

